

New Hope Luterilainen Seurakunta

189 Regent Street
Sudbury, Ontario
P3C 4C4

15.1.2023 – 2. sunnuntai loppiaisesta

Jeesus ilmaisee jumalallisen

Tekstit

Psalmi Ps. 105:2-5, 39-42

1. lukukappale 2. Moos. 17:1-6

2. lukukappale Ilm. 22:16-17

Evankeliumi Joh. 4:5-26

Esirukouksissamme: Eero, Ron, Ruth, Marilyn.

Tulevia tapahtumia

Ti 17.1.

klo 14.00 Kammari **Impola**

klo 19.00 Eng. Raamattupiiri **Zoom**

Ke 18.1.

klo 10 – 1 Kahvitauko **Regent St.**

klo 14:00 Lähetyspiiri **Finlandia**

To 19.1.

klo 18.30 Raamattupiiri **Zoom**

Su 22.1.

klo 10.00 Messu † **Voima**

klo 11.30 Engl. jumalanpalvelus **Regent St.**

Psalmi: Ps. 105:2-5, 39-42

Laulakaa hänelle, ylistäkää häntä, kertokaa hänen ihmetöistään. Ylistäkää hänen pyhää nimeään. Iloitkoot kaikki, jotka etsivät Herraa! Turvautukaa Herraan ja hänen voimaansa, etsikää aina hänen kasvojaan. Muistakaa aina hänen ihmetyönsä, hänen tunnustekonsa ja hänen tuomionsa.

Herra levitti pilven heidän verhoon ja pani tulen valaisemaan yötä. He pyysivät ruokaa, ja hän lähetti viiräisiä ja ravitsi heidät taivaan leivällä. Hän avasi kallion, ja siitä kumpusi vettä, vesi juoksi virtanaan pitkin kuivaa maata. Herra muisti pyhän lupauksensa, jonka hän oli antanut palvelijalleen Abrahamille.

1. lukukappale: 2. Moos. 17:1-6

Israelin kansa lähti liikkeelle Sinin autiomaasta ja siirtyi pysähdyspaikasta toiseen Herran ohjeiden mukaisesti. Kansa leirytyi Refidimiin, mutta siellä ei ollut kylliksi vettä. Ihmiset alkoivat moittia Moosesta ja sanoivat: "Anna meille vettä juotavaksi." Mooses kysyi heiltä: »Miksi te syytätte minua? Miksi te koettelette Herran kärsivällisyyttä?» Mutta koska he kärsivät janosta, he nurisivat Moosesta vastaan ja sanoivat: "Minkä vuoksi toit meidät Egyptistä tänne? Siksikö, että saisit tappaa meidät janoon lapsinemme ja karjoinemme?" Silloin Mooses rukoili apua Herralta ja sanoi: "Mitä minun pitää tehdä tälle kansalle? Kohta he jo varmaan kivittävät minut!" Herra sanoi: "Lähde kulkemaan muiden edellä ja ota mukaasi muutamia Israelin vanhimmista. Ja kun lähdet, ota sauvasi, jolla löit Niilin vettä. Minä olen sinua vastassa kalliolla Horebin luona. Lyö kallioon, niin siitä alkaa juosta vettä ja kansa saa juodakseen." Mooses teki niin Israelin vanhimpien nähden.

2. lukukappale: Ilm. 22:16-17

”Minä, Jeesus, olen lähettänyt enkelin luoksenne, jotta seurakunnat saisivat tämän todistuksen. Minä olen Daavidin juuriverso ja suku, kirkas aamutähti.” Henki ja morsian sanovat: ”Tule!” Joka tämän kuulee, sanokoon: ”Tule!” Joka on janoissaan, tulkoon. Joka haluaa, saa lahjaksi elämän vettä.

Evankeliumi: Joh. 4:5-26

Matkallaan Jeesus tuli Sykar-nimiseen Samarian kaupunkiin. Sen lähellä oli maa-alue, jonka Jaakob oli antanut pojalleen Joosefille, ja siellä oli Jaakobin kaivo. Matkasta uupuneena Jeesus istahti kaivolle. Oli keskipäivä, noin kuudes tunti.

Eräs samarialainen nainen tuli noutamaan vettä, ja Jeesus sanoi hänelle: ”Anna minun juoda astiastasi.” Opetuslapset olivat menneet kaupunkiin ostamaan ruokaa. Samarialaisnainen sanoi: ”Sinähän olet juutalainen, kuinka sinä pyydät juotavaa samarialaiselta naiselta?” Juutalaiset eivät näet ole missään tekemisissä samarialaisten kanssa.

Jeesus sanoi naiselle: ”Jos tietäisit, minkä lahjan Jumala on antanut, ja ymmärtäisit, kuka sinulta pyytää juotavaa, pyytäisit itse häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä.” Nainen sanoi: ”Herra, eihän sinulla edes ole astiaa, ja kaivo on syvä. Mistä sinä lähdevettä ottaisit? Et kai sinä ole suurempi kuin isämme Jaakob, jolta olemme saaneet tämän kaivon? Hän joi itse tämän kaivon vettä, ja sitä joivat hänen poikansa ja hänen karjansakin.” Jeesus vastasi hänelle: ”Joka juo tätä vettä, sen tulee uudelleen jano, mutta joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa ikuisen elämän vettä.” Nainen sanoi: ”Herra, anna minulle sitä vettä. Silloin minun ei enää tule jano eikä minun tarvitse käydä täällä veden haussa.”

Jeesus sanoi hänelle: ”Mene hakemaan miehesikin tänne.” ”Ei minulla ole miestä”, nainen vastasi. Jeesus sanoi: ”Totta puhuit: ei sinulla ole miestä. Viisi miestä sinulla on ollut, ja se, jonka kanssa nyt elät, ei ole sinun miehesi. Siinä puhuit totta.” Nainen sanoi: ”Herra, minä huomaan, että sinä olet profeetta. Meidän isämme ovat kumartaneet ja rukoilleet Jumalaa tällä vuorella, kun taas te väitätte, että oikea paikka rukoilla on Jerusalemissa.” Jeesus vastasi: ”Usko minua, nainen: tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa. Te kumarratte sellaista, mitä ette tunne, mutta me kumarramme häntä, jonka tunnemme, sillä pelastaja nousee juutalaisten keskuudesta. Tulee aika – ja se on jo nyt – jolloin kaikki oikeat rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa. Sellaisia rukoilijoita Isä tahtoo. Jumala on henki, ja siksi niiden, jotka häntä rukoilevat, tulee rukoilla hengessä ja totuudessa.”

Nainen sanoi: ”Minä tiedän kyllä, että Messias tulee.” – Messias tarkoittaa Kristusta. – ”Kun hän tulee, hän ilmoittaa meille kaiken.” Jeesus sanoi: ”Minä se olen, minä, joka tässä puhun kanssasi.”

Saarna Pastori Johanna Porkola

Pitääkö mennä vankilaan kuulemaan evankeliumi? Näin minä sen ajattelin, kun sen ensi kertaa kuulin, sen evankeliumin, ihan oikeasti, ja näin miten se vaikuttaa. Sitä minulle julisti elinkautistaan vankilassa istuva vanhempi naishenkilö. Ei siinä ollut suurta todistuspuheenvuoroa tai sellaista hurmosta, joka sanasta ”julistus” yleensä mieleen tulee. Se oli yhden vangin kokemus ja totuus jonka hän ilmoitti hyvin vaitonaisesti jopa pienesti pohtivalla äänellään. Olin opiskeluaikanani päässyt vankilaan diakonin kanssa tutustumaan. Tämä pieni diakoni kertoi hurjia juttuja, millaista on vankien sielunhoito. Minun silmissäni hän kasvoi todelliseksi kirkon työntekijäksi, idoliksi, jos näin voi sanoa.

Olimme läsnä naisten raamattupiirissä joulun alla ja diakoni kysyi, joko vangit odottivat joulua. Tämä nainen, Kristuksen kasvot, ilmoitti hyvin hämmästyneeseen sävyyn: ”Ei, en minä niinkään joulua odota, minä odotan Pääsiäistä.” Minä odotan Pääsiäistä. Kuka meistä niin sanotuista kunnan kristityistä todella odottaa joulun alla pääsiäistä? Tämä nainen, (näin minulle kerrottiin) lapsensa ja miehensä mielenhäiriössä ja äärimmäisessä paineessa tappanut äiti, hirveä rikollinen,

oli ymmärtänyt todeksi nämä Jeesuksen puhumat Jesajan sanat:

Hän on lähettänyt minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen ja julistamaan Herran riemuvuotta. Ja eikä vain ymmärtänyt, vaan todeksi ne kokenut. Tälle syylliselle, hirveistä rikoksista syytetylle ja niistä tuomitulle ihan tavalliselle naiselle Jeesuksen evankeliumi oli totta. Ja minä katselin tätä naista, jonka kasvot olivat rauhalliset ja kirkkaat. Niissä ei ollut minkäänlaista vilppiä tai teeskentelyä. Hänellä oli todellinen rauha Herrassa. Ja minä ehkä hieman pystyin näkemään hänestä mitä on Kristuksen puhdas evankeliumi, mitä on armo kun sen todella kokee.

Tänään meille kerrotaan evankeliumissa toisesta rikollisesta naisesta. Tapahtumapaikka on legendaarinen, Vanhan testamentin patriarkkojen kaivo, elämän lähde, tämän sunnuntain merkittävä teema, elämän veden paikka. Jollakin tavalla viime viikon aihe, *Kasteen lahja*, jatkuu tämän sunnuntain evankeliumitekstissä. Päivä on kuuma, on keskipäivä. Nainen tulee kaukaiselle kaivolle, kaupungin ulkopuolelle keskellä päivää. Hän halusi tulla sinne aikana, jolloin siellä ei olisi ketään muita. Muut naiset olivat käyneet jo aamuvuorohoidella ja sitä paitsi he käyttivät kaupungin omaa kaivoa. Nainen ei halunnut näyttäytyä, hän piileskelee paahtavan auringon turvin pois kotikylästä ja sinne missä ei ketään pitäisi olla. Siellä missä huonomaineiset ja -osaiset kulkevat, siellä Jeesus on, siellä Jeesus odottaa. Naista ei nimetä, Johanneksen evankeliumissa ei yleensä niin tehdä, nainen voisi olla kuka vaan, sinä tai minä.

Nainen on tietoinen sosiaalisista, uskonnollisista ja kulttuurisista sidoksista, jotka elämää rajoittavat. Jeesuksen uskalias puhuttelu ja veden pyytäminen ihmetyttävät. Johanneksen evankeliumissa puhuvat yhtäaikaan taivaallinen, hengellinen puoli ja maallinen puoli. Tässä keskustelussa se korostuu aina siihen saakka kunnes nainen oivaltaa kuka hänelle puhuu. Hänelle kirkastuu Jeesus joka itsensä naiselle ilmoittaa. Vaikka teksti on jo nyt pitkä niin toivoisin sen olevan hieman pidempi, nimittäin tarina jatkuu niin, että nainen heittää vesiastiansa maahan, jättää sen, sillä hänellä on nyt parempaa vettä mukanaan. Hänellä on elävää vettä vietävänä. Hän juoksee takaisin kylään, koska on kiire. Evankeliumin julistajalla on aina kiire, sillä sadonkorjuun aika on lähellä. Nainen hakee muut katsomaan Jeesusta, olisiko tämä se Messias jota on odotettu. Ajatelkaa, tuo huonomaineinen, piilossa elävä nainen on saanut rohkeuden ja voiman. Häpeä on häneltä pois pyyhitty ja hän rohkeasti julistaa Jeesuksesta, ja hänen sanaansa uskotaan. Muutos on ollut niin suuri, että ihmiset uskovat tuon naisen sanaan. He näkevät sen hänen kasvoistaan. Siksi tarvitaan aina toinen ihminen jotta evankelimi voi mennä eteenpäin. Tarvitaan todistaja, joka todistaa omalla elämällään. Tämä samarialainen nainen oli yksi ensimmäisistä evankelistaistoista, jotka evankeliumista luemme. Hän voi olla kuka tahansa, kuka vain sellainen joka on saanut kokea armon, on saanut kokea Jumalan armon ja juonut sitä vettä joka poistaa janon lopullisesti. Ensi viikolla luemme lisää samasta tilanteesta. Tämä on jatkokertomus. Samarian kylän asukkaat pyytävät Jeesusta jäämään luokseen ja yhä useammat uskoivat häneen. Ja nämä olivat niitä, joita varten Jeesus ei luullut tulleensa. Mutta he uskoivat, voiko sitä, Jumalan työtä, silloin mitenkään pysäyttää.

Ole hyvä ja muista lähettää uhrilahjasi.

*Lahjoittamisen helpottamiseksi meillä on nyt lahjoittamispainike
New Hope seurakunnan nettisivulla osoitteessa www.nhlc.ca
Aikaisemmat sunnuntaisaarnat löytyvät nettisivulta.*

Puh: 705-673-2933 E-mail: office@nhlc.ca Verkkosivu: nhlc.ca
Facebookissa: New Hope Lutheran Church
YouTubissa: New Hope Lutheran Church Sudbury